

عنوان مقاله:

مروری بر شاخص های تاب آوری اجتماعی شهرها ۱

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

معصومه مظفرنژاد - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشکده معماری و هنر، دانشگاه گیلان، ایران

علی اکبر سالاری پور - استادیار گروه شهرسازی، دانشکده معماری و هنر، دانشگاه گیلان، ایران

خلاصه مقاله:

تاب آوری طی دو دهه گذشته در کاهش، آمادگی، پاسخ گویی و بازیابی از بحرانها و بلایا برای شهرها، جوامع و سایر نهادها اهمیت فزایندهای پیدا کرده است زیرا نگرش جهانی نسبت به خطرات و بحرانها به طور اساسی تغییر کرده است و نگرش برجسته جهانی از کاهش آسیب به افزایش تاب آوری در برابر بلایا تغییر یافته است. تاب آوری فقط مربوط به سیستم های فنی مانند حمل و نقل و انرژی نیست، بلکه به افراد یک جامعه نیز مربوط می شود. بنابراین تاب آوری اجتماعی و تاب آوری به طور کلی به هم مرتبط هستند. مفهوم تاب آوری اجتماعی اهمیت مشارکت جامعه و اسنجام اجتماعی در ایجاد تاب آوری را برجسته می کند. درک تاب آوری اجتماعی مستلزم تمرکز بر پویایی های اجتماعی در یک جامعه، از جمله ساختارهای قدرت، هنجارهای اجتماعی و ارزشهای فرهنگی است. روش گردآوری دادههای پژوهش اسنادی - کتابخانه ای و روش تحقیق توصیفی - تحلیلی می باشد. نتایج پژوهش حاکی از آن است که غالبا شاخص های آگاهی، دانش، مهارت، نگرش و سرمایه اجتماعی شاخص هایی بودند که در اکثر مقالات بررسی شده تکرار شده اند و همین نیز بیانکننده اهمیت این شاخص ها در مطالعات مرتبط با تاب آوری اجتماعی و به طور کلی تاب آوری می باشد.

کلمات کلیدی:

تاب آوری اجتماعی، بحران، آگاهی، مشارکت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1961033>

